

Tanke nu at vende tilbage til den paa dette Omraade tidligere bestaaende Ordning. Naar Banken desuagtet mener at burde foretrække den i Lovforslaget angivne Ordning, skyldes det navnlig internationale Hensyn og Betragtninger, Betragtninger, som med megen Vægt er ført frem navnlig fra engelsk Side under de orienterende Forhandlinger, Nationalbanken har ført til forskellige Sider angaaende dette Spørgsmaal. Disse Betragtninger gaar i Hovedsagen ud paa, at det, navnlig da der i de følgende Aar kan antages at være Udsigt til en vis Guldknaphed og dermed følgende Stigning af Guldets Værdi og Fald i andre Væres Pris maalt i Forhold til Gullet, vil være den for Landene som Helhed bedste Økonomi alene at benytte Gullet til Fundering af Sedler, men derimod at spare Anvendelse af Guld til Cirkulation i Form af Guldmønt. Selv om denne Betragtning neppe har saa stor Vægt, naar Forholdene ligger, som de ligger her i Landet, hvor kun et ganske ringe Beløb Guldmønt cirkulerede i Omsætningen forud for Verdenskrigen, synes det dog rigtigt, som Nationalbanken har gjort, at tage Hensyn til disse Betragtninger fra engelsk Side, saaledes at mulige internationale Aftaler paa dette Omraade ikke foregribes. Paa den anden Side er det ved Lovforslagets Formulering tilstræbt, at der intet foregribes med Hensyn til den endelige Ordning, som antagelig vil kunne træffes inden Udløbet af Lovens Gyldighed om 3 Aar. Jeg maa her indskyde, at den Tilladelse, som Regeringen agter at give Nationalbanken til at anvende Guldbarrefod i Stedet for Guldmøntfod, foreløbig vil blive givet for eet Aar. Spørgsmaalet, om Nationalbankens Sedler skal hvile paa Guldmøntfod, som i Møntloven bestemt, eller paa Guldbarrefod, synes nemlig at være saa betydningsfuldt, at det ikke vil være rigtigt at tage Beslutninger, der kan faa præjudicerende Betydning, navnlig ikke paa nærværende Tidspunkt, da Rigsdagen i Virkeligheden kun har haft forholdsvist kort Tid til Raadighed til sin Behandling af Sagen; og dette gælder saa meget mere, som Sverige, da dette Land i 1924 genoptog Guldindløsning af sine Sedler, vendte tilbage til den egentlige Guldmøntfod. Om man til sin Tid vælger Guldmøntfod eller Guldbarrefod, behøver i og for sig neppe at være af afgørende Betydning for Spørgsmaalet om Genoptagelse af den skandinaviske Møntunion, idet en saadan Overenskomst om gensidig Anerkendelse af Landenes officielle Betalingsmidler for-

mentlig ikke nødvendigvis forudsætter, at det samme System paa dette Punkt følges i alle de deltagende Lande, men Spørgsmaalet er dog af megen Betydning, saaledes at det ogsaa af den Grund kan være rimeligt ikke at foregribe noget.

Disse vigtige Spørgsmaal om det endelige Valg mellem Guldmøntfod og Guldbarrefod og om Genoptagelse af den skandinaviske Møntunion vil i den kommende Tid kunne blive gjort til Genstand for den indgaaende Prøvelse og Overvejelse, som de efter deres store Betydning kræver og fortjener.

Med Hensyn til Møntunionen skal jeg blot pege paa, at den ikke direkte omfatter Landenes Pengesedler, der dog er det almindelige Omsætningsmiddel, for hvilket den gensidige Anerkendelse har sin egentlige og sin største praktiske Interesse. Den gensidige Modtagelse af de andre Landes Pengesedler har hvilet paa en udenfor selve Unionen truffen, om end naturligvis paa Møntunionen hvilende, Aftale mellem Seddelbankerne. Spørgsmaalet om en Genoptagelse af denne gensidige Anerkendelse af danske og svenske Sedler vil ved imidlertid hurtigt melde sig, naar de danske Sedler fra Nytaar ligesom de svenske kan kræves vekslet med Guld.

Endvidere kommer der jo ogsaa til at foreligge Spørgsmaal om Revision af Nationalbankens Oktroj samt om en eventuel Forhøjelse af Nationalbankens Afgift til Staten. Jeg skal her henvise til de af Professorerne Axel Nielsen og Henry Ussing i deres Redegørelse angaaende Nedsæringssspørgsmaalet fremførte Synspunkter.

Foruden disse Spørgsmaal vil i den kommende Tid ogsaa Spørgsmaalet om Danmarks Kapitalforsyning, om Tilførsel af Kapital fra Udlandet eller paa anden Maade kræve Opmærksomhed. I den Henseende kan nævnes, at Forbudet mod Eksport af dobbeltmøntede Kreditforeningsobligationer m. v. udløber til Nytaar og ikke bliver fornyet. Endvidere er det Tanken at udstede en Bekendtgørelse om Ophævelse af det gældende Forbud mod Eksport af Guld. Suspensionen af Nationalbankens Pligt til at købe Guld og af Adgangen til at indlevere Guld til den kgl. Mønt er allerede tidligere bortfaldet. Det samme gælder Bestemmelserne om den forud for Loven om Valutaforanstaltninger oprettede Egaliseringsfond. Endelig bortfalder med dette Aars Udgang ogsaa de sidste Rester af Loven om Valutacentralen, saaledes at man til Nytaar, bortset fra de i det foreliggende Lovforslags §§ 2 og 3